

dring. Der staar nemlig nævnt en Mængde Forbydelser, hvorfor der sættes særskilt Straf, medens der i en Masse Tilfælde ligefrem bliver henvist til den borgerlige Straffelov. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at denne militære Straffelov vist ikke er udarbejdet i den Hensigt at tjene som Hjælp ved Afgrænsningen mellem den militære og borgerlige Retspleje; i alt Fald tror jeg det ikke. Jeg har læst Forhandlingerne igennem og har ikke fundet noget derom. Men jeg mener, at da der nu her kun er Tale om en Reform, som man saa at sige nødtvungen gaar til, kunde det dog tjene som Grundlag. Jeg kan nok indrømme, at der hist og her kan være enkelte Mangler, men i det hele og store forekommer det mig ganske naturligt, om man kun lagde de Straffesager hen til de militære Domstole, for hvilke den militære Straffelov fastsætter særlig Straf, men derimod henviste alle de Straffesager til de borgerlige Domstole, for hvilke der ikke ved Loven af 1881 er fastsat nogen særlig Straf, men netop er henvist til de almindelige borgerlige Love.

Jeg synes ikke, det er at gaa for vidt, men i alt Fald forekommer det mig, at man ganske nødvendig maa forandre noget paa den Regel, der staar i § 1. Man kan ingenlunde beholde den, som den er. Den indeholder for det første et lille Tilbageskridt, idet nemlig i København ogsaa visse Politisager mod militære ere henviste til den borgerlige Ret ifølge Plakat 12. April 1791, hvor den staar, at Sager om Klammeri og Opløb og den Slags Ting mod militære, som ikke kunne antages at ville medføre større Straf end 20 Dalers Bøde eller tilsvarende Straf paa Kroppen, skulle behandles for borgerlig Ret. Denne Bestemmelse staar ved Magt den Dag i Dag; den er aldrig bleven ophævet, men den vil rigtignok blive ophævet ved dette Lovforslag, idet det jo er en Straffesag, og den vil altsaa blive henvist til militær Jurisdiktion. Naa, det er ganske vist kun en Bagatel. Men Grunden til, at jeg ikke synes, man kan lade Regelen i § 1 staa, er, at Bestemmelsen faar et ganske urimeligt Omfang. Jeg hørte før til min Forbavelse, at et Medlem ikke var klar over, hvad en privat Straffesag er. Jeg har aldrig før hørt nogen ytre Tvivl om, hvad dette er. Men jeg indrømmer, at det er et meget daarligt Udtryk, vi Jurister der have faaet fat paa, thi ved private Straffesager forstaa vi Sager, som anlægges af private, medens man skulde tro, at f. Eks. en Tyverisag er en privat Straffesag; thi

ved Tyveri tager man jo noget fra en privat. Men dette er ikke Meningen. Nej, en privat Straffesag er en Sag, som Privatmand kan anlægge, og hvorunder han paastaar Straf over en anden, medens en offentlig Straffesag er en Straffesag, som det offentlige anlægges, og Tyveri hører, skønt det skader en Privatmand, ind under offentlige Straffesager. Og saa beder jeg det ærede Ting lægge Mærke til, at hvis dette bliver Lov, saa vil vedblivende private Straffesager, som hidtil, være militær Ret undergivne. Maa jeg tage et Eksempel, som jeg husker fra det virkelige Liv. En militær, som tillige er Redaktør af et Blad — det kan jo godt træffe — skriver i sit Blad en Artikel, hvorover en civil eller en militær føler sig fornærmet. I det Tilfælde skal vedkommende gaa til Krigsretten. Det er en privat Straffesag. Det, man kan fordre ham idømt efter Straffeloven for Æresfornærmelsen, er en Bøde eller eventuelt Fængsel. Paa samme Maade, hvis man tænker sig, at en Officer eller anden militær begaar Brud paa Brevhemmeligheden, noget, der slet ikke vedrører hans militære Stilling, og som slet ikke kommer andre ved end den, hvis Brev han bryder, — saa skal vedkommende ligeledes gaa til Krigsretten. Der er mange andre Tilfælde, hvor det ligeledes vil være ganske urimeligt, at man i private Straffesager skal gaa til Krigsretten, skønt det er og bliver ikke andet end Mellemværender mellem to private, hvilket ogsaa betegnes tydelig nok derved, at man tillader den private at anlægge Sagen. Efter Lovforslaget, hvis det gaar igennem, vil det vedblivende blive saaledes, at naar en Redaktør, der tillige er militær, skriver en for en anden fornærmelig Artikel i sin Avis, hvorfor den fornærmede vil tiltale ham, saa vil denne Sag blive henvist til Krigsret. Det Tilfælde, jeg tænker paa, skriver sig fra Middelfart, tror jeg — jeg husker det ikke rigtig —, det vakte den Gang stor Moro, og denne Morskab ville vi altsaa ogsaa fremtidig have den Glæde at kunne nyde. Tage vi en anden af disse private Straffesager, f. Eks. at en Officer eller anden militær opgiver sin Indtægt fejl, hvilket dog ikke vedkommer andre end Skattemyndighederne og ham selv, saa skal ogsaa en saadan Sag ind under Krigsret. Der er nemlig Straf herfor, og ganske vist kan den paalægges af Ministeren, men saa snart det begæres, skal en saadan Sag henvises til Retten, og saa bliver det en Krigsretssag. Vil en Kommune beklage sig over, at en Officer, Underofficer eller anden